

Sygn. akt I C 545/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Maciej Lubiński
Protokolant:	stażysta Weronika Góralska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2021 roku w Grudziądzu

na rozprawie sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę **7.688,00 zł** (siedem tysięcy sześćset osiemdziesiąt osiem złotych zero groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 188,00 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych zero groszy) od dnia 2 maja 2019 roku,
- 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 2 czerwca 2019 roku,
- 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 2 lipca 2019 roku,
- 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 2 sierpnia 2019 roku,
- 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 2 września 2019 roku,
- 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 2 października 2019 roku,

z uwzględnieniem zmiennej stopy procentowej odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę **2.317,00 zł** (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 545/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 grudnia 2019 roku powódka M. K., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej K. K. kwoty 7.688,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od kwot: a) 188,00 zł od dnia 2 maja 2019 roku do

dnia zapłaty, b) 1.500,00 zł od dnia 2 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, c) 1.500,00 zł od dnia 2 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, d) 1.500,00 zł od dnia 2 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, e) 1.500,00 zł od dnia 2 września 2019 roku do dnia zapłaty, f) 1.500,00 zł od dnia 2 października 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy najmu z dnia 23 października 2018 roku zawartej z pozwaną. Przedmiotowa umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 listopada 2018 roku do dnia 1 listopada 2019 roku, zaś pomieszczenie będące przedmiotem najmu miało być wykorzystywane przez pozwaną do sprzedaży artykułów obuwniczych w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. W ramach umowy najmu pozwana zobowiązała się do zapłaty czynszu najmu w wysokości 1.500,00 zł miesięcznie płatnego z góry w terminie do pierwszego dnia miesiąca. Pozwana w marcu 2019 roku zaczęła podnosić twierdzenia, że wypowiada umowę najmu ze skutkiem na koniec czerwca 2019 roku, niemniej została poinformowana, że możliwość wypowiedzenia przedmiotowej umowy została zastrzeżona jedynie na rzecz wynajmującej. Z tytułu czynszu najmu za

maj 2019 roku pozwana wpłaciła kwotę 1.000,00 zł, zaś czynsz za okres od czerwca 2019 roku do października 2019 roku nie został uiszczony przez pozwaną w żadnej części. Powódka podała także, że pozwana wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu nie odmalowała należycie całego lokalu po wygaśnięciu umowy najmu oraz nie usunęła zniszczeń w nim dokonanych. Łączny koszt wykonania tych prac powódka ustaliła na kwotę 1.688,00 zł.

W dniu 7 stycznia 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w G. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości uwzględnił powództwo /k. 36/.

W ustawowym terminie pozwana K. K., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości /k.39-41/.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała fakt zawarcia umowy najmu z powódką, ale wskazała, że w jej ocenie zapisy umowy zostały sformułowane przez powódkę w sposób niejasny, zaś sama powódka w obecności świadków zapewniła pozwaną o możliwości wypowiedzenia umowy za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia. Pozwana ze względu na utrudniony kontakt z powódką pismem z dnia 29 marca 2019 roku wypowiedziała umowę najmu zgodnie z § 6 pkt 2 umowy. Zdaniem pozwanej nie jest również prawdą, jakoby nie odmalowała ona należycie lokalu i dokonała w nim jakichkolwiek zniszczeń.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka M. K. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgę wieczystą (...). W przedmiotowym lokalu znajduje się na parterze pomieszczenie z osobnym wejściem przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej. Powódka mieszka za granicą, a do wszelkich czynności związanych z przedmiotowym lokalem ustanowiła pełnomocnika w osobie siostry A. R.. Udzielone pełnomocnictwo obejmowało m.in. umocowanie do podpisywania i rozwiązywania umów najmu przedmiotowego lokalu, a także zarządzania i administrowania nim.

A. R. zamieściła w Internecie ofertę najmu lokalu użytkowego (pomieszczenia wchodzącego w skład lokalu nr (...)). Pod koniec października 2018 roku A. R. i K. K. (wówczas R.) umówiły się na spotkanie celem obejrzenia przedmiotu najmu. Na tym spotkaniu A. R. poinformowała K. K., w obecności matki pozwanej, o tym, że umowa może być zawarta na okres minimum 1 roku, a po roku umowa będzie mogła zostać ewentualnie wypowiedziana

przy zachowaniu trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W dniu 23 października 2018 roku A. R., działając w imieniu powódki M. K., zawarła z K. K. umowę najmu, której przedmiotem było pomieszczenie o powierzchni 29 m² znajdujące w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w G. przy ul. (...). W pomieszczeniu tym K. K. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej miała sprzedawać artykuły obuwnicze. Działalność ta była prowadzona w ramach dofinansowania z Powiatowego Urzędu Pracy w G. do czerwca 2019 roku.

Przy podpisywaniu umowy najmu obecna była A. R., pozwana oraz matka pozwanej I. R.. Wydanie lokalu nastąpiło w dniu podpisania umowy. Umowę zawarto na czas oznaczony od dnia 1 listopada 2018 roku do dnia 1 listopada 2019 roku. W przypadku rezygnacji z najmu lokalu po tym okresie w umowie zastrzeżono dla najemcy możliwość rozwiązania umowy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (§ 6 pkt 2 umowy).

W zawartej umowie najmu K. K. zobowiązała się uiszczać na rzecz wynajmującego czynsz w wysokości 1.500,00 zł miesięcznie, płatny z góry w terminie do pierwszego dnia miesiąca, poczynając od 1 listopada 2018 roku (§ 3 pkt 1 i 4 umowy). Dodatkowo pozwana po rozwiązaniu umowy zobowiązała się do fachowego wymalowania całego lokalu wraz z pomieszczeniem gospodarczym farbą (...). Zgodnie z umową wszystkie zniszczenia i nawiercenia miały być fachowo zlikwidowane. Zakazano najemcy nawiercania dziur w podłodze i drzwiach. Zastrzeżono, że najemca odda lokal w czystym, uprzątniętym, bardzo dobrym stanie i wskazano, że lokal został przed wynajmem wyremontowany (§ 5 pkt 2 umowy). A. R. wyraziła zgodę na usunięcie znajdującej się w lokalu ludy z cegły klinkierowej, ale pod warunkiem, że jeżeli powstaną pęknięcia na płytkach, to pozwana będzie zobowiązana naprawić powstałe uszkodzenia, na co pozwana wyraziła zgodę.

W punkcie § 6 pkt 5 umowy najmu strony przewidziały, że wynajmujący ma prawo do rozwiązania umowy w przypadku:

- a) prowadzenia działalności w wynajmowanym lokalu sprzecznej z postanowieniem § 2 pkt 2 umowy,
- b) zalegania za czynsz za jeden miesiąc.

W § 10 umowy strony ustaliły kaucję w wysokości 2.000,00 zł jako gwarancję prawidłowego używania lokalu i stosowania się do postanowień umowy najmu oraz zabezpieczenie przed zaprzestaniem uiszczania czynszu i innych opłat związanych z najmem.

Pozwana K. K. w powyższym lokalu otworzyła sklep z obuwem, ale dochody z prowadzonej działalności gospodarczej okazały się niesatysfakcjonujące.

Z tego względu pod koniec marca 2019 roku pozwana poinformowała A. R. o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu ze skutkiem na koniec czerwca 2019 roku, gdyż nie zamierzała prowadzić już dalej działalności gospodarczej. Pozwana chciała wręczyć A. R. wypowiedzenie umowy najmu, ale A. R. nie przyjęła go. W późniejszym czasie pozwana odwiedzała A. R. w miejscu jej zamieszkania, ale A. R. konsekwentnie odmawiała przyjęcia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

W piśmie z dnia 29 marca 2019 roku, doręczonym A. R. w dniu 4 lipca 2019 roku, pozwana K. K. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu z dnia 23 października 2018 roku. Klucze do lokalu pozwana przesłała A. R. listem poleconym.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2019 roku A. R. poinformowała pozwaną, że w świetle zawartej umowy najmu oraz obowiązujących przepisów prawa nie przysługiwało jej uprawnienie do wypowiedzenia umowy najmu w okresie od 1 listopada 2018 roku do 1 listopada 2019 roku, wobec czego jej pismo z dnia 29 marca 2019 roku było bezskuteczne, a próby wypowiedzenia umowy nie wywołały skutków prawnych.

Pismem z dnia 7 listopada 2019 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 9.688,00 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W treści wezwania powódka wskazała, że na zadłużenie pozwanej złożyły się: kwota 8.000,00 zł z tytułu nieuiszczonego czynszu najmu oraz kwota 1.688,00 zł z tytułu kosztów odmalowania pomieszczeń lokalu i usunięcia szkód (uszkodzeń płytek podłogowych, płyt G-K oraz instalacji oświetleniowej).

Pismem z dnia 20 listopada 2019 roku powódka M. K. dokonała potrącenia przysługującej jej wobec pozwanej wierzytelności z tytułu wyrządzonych szkód i nienależytego wykonania umowy najmu z dnia 23 października 2018 roku w wysokości 1.688,00 zł oraz wierzytelności z tytułu zwłoki z zapłatą części czynszu za maj 2019 roku w kwocie 500,00 zł z wierzytelnością przysługującą pozwanej o zwrot uiszczonej kaucji w kwocie 2.000,00 zł.

Pozwana do końca trwania okresu najmu miała możliwość korzystania z najmowanego lokalu. Pozwana uiściła czynsz za maj 2019 roku jedynie w kwocie 1.000,00 zł, zaś za okres od czerwca 2019 roku do października 2019 roku czynsz nie został uiszczony w żadnej części.

(okoliczności bezsporne;

dowód: umowa najmu z 23.10.2018 r. – k. 12-14 akt;

wydruk z (...) pozwanej – k. 15-16 akt;

odpis zwykły księgi wieczystej – k. 10-11 akt;

pełnomocnictwo udzielone A. R. –k. 17-18 akt;

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 24-27 akt;

pismo z 9.04.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 19-23 akt;

kosztorys budowlany – k. 28-29 akt;

oświadczenie o potrąceniu wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 31-34 akt;

wypowiedzenie umowy najmu wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 44-46 akt;

wydruk wiadomości z aplikacji WhatsApp – k. 47 akt;

nagrania na płycie CD – k. 48 akt;

zeznania świadka A. R. – k. 66v-68 akt;

zeznania świadka I. R. – k. 68-69 akt;

zeznania świadka J. R. – k. 69-69v akt;

zeznania świadka P. K. – k. 69v-70 akt;

przesłuchanie pozwanej K. K. – k. 70v-71v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznania świadków A. R., I. R., J. R. i P. K., a także na podstawie przesłuchania pozwanej K. K..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Prawdziwość dokumentów nie budziła bowiem wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka A. R., gdyż są one jasne, logiczne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pozwanej K. K., która sama zeznała, że wiedziała, że A. R. nie wynajmie jej lokalu, jeżeli w umowie miałyby zostać wpisany termin końcowy najmu do 30 czerwca 2019 roku /k. 71v/. W ocenie Sądu pozwana przyznała tym samym, że A. R. od samego początku nie dopuszczała możliwości rozwiązania umowy najmu przed dniem 1 listopada 2019 roku.

Sąd zasadniczo za prawdziwe uznał zeznania świadków J. R. /k. 69-69v/ i P. K. /k. 69v-70/. Podkreślić jednak należy, że świadkowie ci nie byli obecni przy zawieraniu umowy najmu i wiedzę w tym zakresie czerpali jedynie od pozwanej i I. R..

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka I. R. /k. 68-69/ i pozwanej K. K. /k. 70v-71v/, że przy podpisywaniu umowy najmu strony uzgodniły

możliwość wcześniejszego wypowiedzenia umowy przez najemcę. Zeznania świadka i pozwanej są w tym zakresie rażąco sprzeczne z zeznaniami A. R. i zebranymi w sprawie dokumentami (umową najmu). A. R. zdecydowanie zaprzeczyła, aby strony dopuściły możliwość rozwiązania umowy przed upływem roku od jej zawarcia,

a pozwana w trakcie przesłuchania przyznała, że zdawała sobie sprawę z tego, że A. R. nie zgodziłaby się na wpisanie w umowie krótszego okresu obowiązywania umowy. Skoro pozwana obawiała się zaproponować A. R. krótszy okres najmu, to świetle zasad doświadczenia życiowego tym bardziej trudno uwierzyć, aby strony rzeczywiście uzgodniły możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy przez najemcę za wypowiedzeniem. Jeżeli strony rzeczywiście dokonałyby takich uzgodnień, to z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie w treści zawartej umowy najmu. Podkreślić bowiem należy, że pozwana zawierała umowę najmu nie jako konsument, lecz jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i nie była to pierwsza umowa najmu zawierana przez nią w celu prowadzenia sklepu (wcześniej pozwana prowadziła sklep obuwniczy przy ul. (...) w G.). Od podmiotu działającego w obrocie prawnym jako profesjonalista należy oczekiwać wyższej staranności niż od konsumenta. W ocenie Sądu taka osoba powinna zadbać o zamieszczenie w umowie tak istotnego postanowienia umownego jak możliwość wcześniejszego wypowiedzenia umowy, a nie liczyć na ewentualną życzliwość ze strony wynajmującego – tak jak to miało miejsce w przypadku najmu lokalu przy ul. (...) w G..

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 659 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny

(tj.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1025; dalej kc) przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzeczy do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony,

a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu czynsz. W myśl art. 673 § 3 kc jeżeli umowa najmu została zawarta na czas oznaczony, zarówno wynajmujący jak i najemca mogą wypowiedzieć najem w wypadkach określonych w umowie.

Podkreślić należy, że w świetle art. 673 § 3 kc swobodne wypowiedzanie umów najmu zawartych na czas oznaczony nie jest dopuszczalne, gdyż ustawa wymaga, aby strony określiły w umowie wypadki, kiedy będzie to możliwe. Wprawdzie nie zostało sprecyzowane, jak ma wyglądać określenie tych „wypadków”, natomiast niewątpliwie nie jest wystarczające przyznanie stronom blankietowego uprawnienia do wypowiedzenia umowy. Postanowienie, które zezwalałoby na rozwiązanie umowy zawartej na czas oznaczony w drodze swobodnego wypowiedzenia, byłoby w ocenie Sądu sprzeczne z naturą takiego stosunku prawnego oraz z art. 673 § 3 kc, a w konsekwencji nieważne (art. 58 § 1 i 3 k.c.).

Sąd podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 stycznia 2015 roku, sygn. akt I ACa 669/14, zgodnie z którym dopuszczalność wypowiedzenia terminowej umowy najmu (dzierżawy) determinowana jest istnieniem w treści tej umowy określonych przyczyn przewidujących takie wypowiedzenie, przy

czym wskazanie tych przyczyn nie musi być enumeratywne, ale wystarczy ogólne ich oznaczenie. Samo tylko zaś zastrzeżenie możliwości

wypowiedzenia umowy (bez wskazania jego przyczyny) nie kwalifikuje się jako „wypadki wskazane w umowie”. Wyklucza to przyjęta w art. 673 § 3 kc konstrukcja

wypowiedzenia dostosowana do uwarunkowań zasady swobody umów. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 września 2013 roku, sygn. I ACa 42/13, wskazał, że swobodne wypowiedzanie umów najmu zawartych na czas oznaczony nie jest dopuszczalne, co wynika z treści art. 673 § 3 kc. Ustawodawca przewidział w nim jedynie możliwość wypowiedzania umów zawartych na czas oznaczony w razie określenia w umowie wypadków wskazujących, kiedy będzie to dopuszczalne. Przepis art. 673 § 3 kc rozumiany jest zaś jako zakaz wypowiedzania takich umów w sytuacji, w której decyzja o wypowiedzeniu ma być pozostawiana tylko swobodnemu uznaniu samych stron lub strony umowy. Postanowienie, które zezwala na rozwiązanie w drodze swobodnego wypowiedzania umów zawartych na czas oznaczony, jest więc nie tylko sprzeczne z naturą takiego stosunku, ale również z przepisem ustawy. Inaczej natomiast należy oceniać wprowadzenie do umowy najmu zawartej na czas oznaczony postanowienia, które przewiduje możliwość jej wypowiedzenia

w określonych w tej umowie okolicznościach. W art. 673 § 3 kc ustawodawca uznał za wystarczające wskazanie w umowie wypadków upoważniających do wypowiedzenia umowy zawartej na czas oznaczony. Za uzasadnione należy uznać, że wskazanie tych okoliczności nie musi być enumeratywne, ale wystarczy ogólne ich oznaczenie.

Pogląd, że wypowiedzenie umowy najmu zawartej na czas oznaczony nie jest dopuszczalne w wypadku niezamieszczenia w umowie najmu stosownej klauzuli w tym zakresie, znajduje także potwierdzenie w doktrynie (zob. K. P. [w:]

K. P., Komentarz, t. II, 2011, s. 485; J. L., Zastrzeżenie...,

s. 229–242; E. M. K., Stosowanie klauzul dotyczących terminów wypowiedzenia umów najmu na czas nieoznaczony. Praktyka, Mon. Praw. 2002, nr (...),

s. 233–234). Przyjmuje się, że brak wskazanej klauzuli w umowie najmu prowadzi do petryfikacji takiego stosunku prawnego i wyłączenia rozwiązania go w tym trybie (zob.

J. L. (w:) System prawa prywatnego, t. 8, s. 54–55).

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że w § 6 pkt 5 umowy najmu z dnia 23 października 2018 roku strony zastrzegły prawo do wypowiedzenia umowy jedynie po stronie wynajmującego, któremu przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy

w przypadku: a) prowadzenia działalności w wynajmowanym lokalu sprzecznej

z postanowieniem § 2 pkt 2 umowy, b) zalegania za czynsz za jeden miesiąc. W ocenie Sądu § 6 pkt 2 umowy należy zaś interpretować w ten sposób, że strony przewidziały możliwość swobodnego wypowiedzenia umowy przez najemcę, ale dopiero po dniu

1 listopada 2019 roku.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że złożone przez pozwaną oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu, które bezspornie powódka otrzymała

w dniu 4 lipca 2019 roku, nie mogło wywołać zamierzonego skutku prawnego. Podkreślić należy, że nawet gdyby uznać za prawdziwe twierdzenia pozwanej, że strony uzgodniły możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy najmu, to ustalenie takie i tak byłoby nieważne jako sprzeczne z art. 673 § 3 kc. W konsekwencji uznać należało, że umowa najmu trwała do dnia 1 listopada 2019 roku, a powódce należał się za ten okres czynsz najmu w wysokości określonej w umowie.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie wymienionych wyżej przepisów prawa materialnego, orzekł jak w punkcie I. wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc.

W tym miejscu zauważyć należy, że poza przedmiotem sporu pozostawała

w niniejszej sprawie kwestia stanu technicznego lokalu w momencie opuszczenia go

przez pozwaną. Powódka nie dochodziła bowiem żadnych roszczeń odszkodowawczych z tego tytułu w przedmiotowej sprawie, a twierdzenia w zakresie kaucji podnosiła jedynie w celu przedstawienia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. Z kolei pozwana nie podniosła w toku postępowania zarzutu potrącenia wierzytelności dochodzonej pozwem z wierzytelnością wynikającą z roszczenia o zwrot uiszczonej kaucji (art. 203¹ kpc). Jeżeli natomiast pozwana nie zgadza się ze sposobem rozliczenia kaucji przez powódkę, to nic nie stoi na przeszkodzie, aby wytoczyła powództwo przeciwko M. K. o zwrot kwoty 2.000,00 zł uiszczonej tytułem kaucji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała niniejszy proces w całości i dlatego pozwana powinna zwrócić jej poniesione koszty procesu, na które złożyły się: a) opłata od pozwu w kwocie 500,00 zł, b) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, c) koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800,00 zł. Wysokość stawki wynagrodzenia występującego w sprawie adwokata określono na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ kpc.